

Тракийска Дума

ОРГАН НА ТРАКИЙСКАТА ЕМИГРАЦИЯ — Хасково

Гл. редактор: Стаю Кирев

излиза всеки вторник

Цена 5 лева

1279/68

НАШИЯ ОТГОВОР

В редакцията ни се получи писмо не от други, а от наши сънародници, с което изказват недоверие в списването на вестника ни. Правила сме „леви лабежки.“ Също така според тях е било неуместно и дори погрешно да се линчува зеленото земеделско знаме. Те открито ни обвиняват още и в това, че редакцията няма ясни и конкретни разбирания по националния въпрос, от наша гледна точка и пр. и пр.

Питаме, според тях още ли тракийци да се люшкат по пътя на неизвестното? Или пък трябва да стоим настрана, далеч от политическия живот и гнием в мизмите на невежеството и се губим в политическо късогледие. Не, уважаеми другари, пътя на тракийци и на всички други, които наистина милеят за своята родина, не води по задната улица, а по широкия друм на всички свободолюбиви народи, които доказано, че само по пътя на международната солидарност и побратимяване ще намерим истинския смисъл в живота, а от там и правилното разрешение на малцинствените и национални въпроси — галената мечта на прокудените и онеправдани тракийци от родните огнища.

Толкова до колкото се отнася до „левите лабежки“, това си е нещо съвременно и в духа, преди всичко, на новото време и не мислим да се връщаме назад, защото шовинизма на мъртавите не ще възкръсне, та да се плашим от евентуален иск от тяхна страна и реставрация.

Колкото до ненависта ни към зеленото знаме — можем ли да имаме друго отношение към него? Ние искаме по мирен и справедлив начин да разрешим нашия национален въпрос, а зеленото знаме и хората около него искат дори нови области да отрежат от България и ги дадат другиму, само за да постигнат своите тясно-партийни цели. Като уредници на „Тракийска дума“, като тракийци, като българи — какво друго отношение можем да имаме към тези предатели?

Ние искаме и трябва да знаем всичко онова, което става около нас в света. Ние ще следваме неуклонно пътя на прогреса и културния подем на широките народни маси, защото ние сме от тях и с тях. Разликата се крие само в това, че тия народи се радват на свободата в собствената си родина и с небивал ентузиазъм днес градят святлото утре, докато ние тракийци се увиваме под чужда стреха и като чели всички наши общополезни прояви и начинания си остават не на здрава основа. Ние, обаче, вървим и ще вървим с свободолюбивите народи и по пътя на човешкия прогрес не вярвам да загубим нищо друго, освен веригите на националното ни робство, катунарския и бежански живот.

Ние сме в неразривна връзка с славянските народи, начело с великия Съветски съюз и следователно ние се интересуваме от живота на тия прогресивни и демократични народи.

Ние също така сме в добри, искренни приятелски отношения с народите от Америка и Англия и искаме и трябва да знаем живота на тия демократични народи. Следователно ние сме на фронта на свободолюбивите народи и вървим по пътя на един траен и справедлив мир, когато на земното кълбо няма да има победени и победители, а свободни, истински свободни народи, които ще живеят в мир и творчество.

За тоя мир именно мислят и живеят тракийци и вярват в справедливата кауза на примирието. Ние се надяваме, че нашите другари ще се ориентират и отърсят от грубия и алчен егоизъм, като ни подкрепят морално ако не материално.

Стаю Кирев

Закон за аграрната реформа

Нарочната комисия при Министерството на земеделието, която беше за задача да прегледа отново закона за аграрната реформа, приключва своето заседание.

След направените окончателни проучвания, Законът ще бъде отпечатан и разпратен на видни общественици, за да дадат своето мнение по него, след което ще бъденесен в Народното събрание за добрение.

Съобщения на м-вото

на просветата за учителите

Министерството на народното просвещение съобщава:

Нередовните учители, назначени за миналата 1944/45 година, които са продължили да водят редовно часовете си и през настоящата 1945/46 год., и за които няма издадена заповед за уволнение им, се смятат на служба и през учебната 1945/46 година.

Спомени от миналото

(2)

ИСТИНАТА ПО ДЕЙНОСТТА НА ВОЙВОДАТА ДИМИТЪР П. МАДЖАРОВ през 1913 година

Воеводите Д. Маджаров и Р. Славов съветвали вече българското население да слезе от балканските села и се прибере в Дедеагач. В резултат на тия увещания се събрало българско население около 18,000 души и било настанено в казармите на Дедеагач. Тук вече се проявява гръцкото вероломство в най-типичен вид. Гръцкия владика в Дедеагач възползуван от случая да види българското население от балканските села събран в такава компактна маса затворено в казармите, без да държи сметка за честната дума на чуждестранните консули, решава да си отмъсти по най-жесток начин на омразните му „Хундрокефалос“ българи и в съгласие с гръцките военачалници в Дедеагач решават да предадат града на турския башибузук и незабавно турят пъклението си план в изпълнение! Самия владика заминава за Гюмюрджина и моли да се изпрати башибузук и приеме града. Гюмюрджинската република възползвайки се от случая, веднага изпращат организиран башибузук с турски офицери, на които гръците на 19. IX. предават града Дедеагач заедно с събраното в казармите българско население, а гръцката войска с лодки и параходи напуска града.

На 20. IX. двете чети разпръскват башибузука нападнал наново града Фере и го освобождават от тая напасть.

На 21. IX. Маджаров се установява в с. Окуф, където получава с специален пратеник съобщение, че гр. Дедеагач, заедно с подслоненото там българско население е бил предаден от гръците на турския башибузук, представляващ част от турската, така наречена Гюмюрджинска република. Маджаров остава изненадан от тая лоша вест и мислейки за подслоненото там по тяхни съвети българско население, решава да нападне с внезапен удар гр. Дедеагач и освободи населението. За тая цел той изпраща веднага бързо съобщение на Славов да се яви на помощ. До тоя момент гр. Дедеагач е могъл много лесно да бъде завзет от четниците, обаче, те, осланяйки се на дадената честна дума от чуждестранните консули и авторитетната уж гръцка войска, не са направили това, мислейки, че с подобен акт може да станат причина за държавен конфликт. Сега, обаче, знаейки, че града е вече в ръцете на башибузушката безотговорна власт, те смятат, че с пълно основание трябва да сторят това. Веднага Маджаров се отправя с четата си по направление на Дедеагач, събирайки по пътя си всичко годно за

Тракийци, само тогава, когато се прояснем от съзнанието за дълг и отговорност пред справедливото наше дело, ще превъзмогнем хилядите препятствия в борбата за възвръщането ни в родната страна — съкровената мечта на всички национално онеправдани народи.

решителната борба българско население и с четата си на 22. IX. спира в с. Дервент, за да дочака Славов с четата му и организират на 23 сутринта нападението на Дедеагач. Целия ден на 22 Маджаров употребява в трескаво приготвяне четата си за решителния удар. Славов все още не пристигнал и Маджаров в стремежа си да спаси населението преди да е станало късно изпратил на Славов второ съобщение, с което го уведомява, че и да не успее да му дойде на помощ, то той само с своята чета ще извърши нападението.

Същата вечер Маджаров, очаквайки отговора на Славов в с. Дервент, чието население било вече прехвърлило старата граница и се прибирило в България, заедно с отстъпващите български войски на 10 юлий, а къщите си оставило с целия багаж заключени, разпоредил да се раздаде храната и се нахранят четниците му. В тоя именно момент пристигнал от Дедеагач беглец от населението и му съобщил, че същия ден сутринта е било изведено всичкото българско население заедно с покъщнина и добитък и подкарано от башибузук и турски офицери по направление на р. Марица, вероятно с намерение да бъде прехвърлено отагък реката към Ипсала. Тогава Маджаров дошъл до озверяване, прекъснал храната на момчетата си и без да приберат остатъка, потегля по направление на гр. Фере, за да присече пътя на този нещастен керван, а на Славов праща бързо съобщение за станалото в Дедеагач и му дава указание за къде да се отправи с четата си. Рано на 23. IX. сутринта двете чети се срещат на ъгъла между двете ж. п. линии Фере—Бадомя и Фере—Дедеагач, заемат позиции точно на пътя, където ще мине кервана от конвоираното с башибузук българско население. Въпреки съвсем отиритото място, над което се въртят ференските вятърни мелници, едва що зелите позиции четници виждат да се задава нещастния керван. Решителния момент настъпва, кръвта на двамата воеводи и смелите им четници нахлува в главите, очите кръвясват и при добре избрания момент воеводите командуват атака, пушките затрещават с най-честа стрелба в башибузука настъпва суматоха, а двете чети се хвърлят в нечувана луда атака. Спасителния за това нещастно население момент настъпва и то с устрем поема балкана. Четите, смятайки балкана за сигурен, остават населението свободно да навлезе в балкана.

(Следва края)

ТРАКИЙЦИ, ЧЕТЕТЕ И РАЗПРОСТРАНЯВАЙТЕ ВАШИЯ ВЕСТНИК!